

Reşit Akdağ

- şiirler -

Yayın Tarihi:

26.08.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

... Elif'e

Bir yađmurdun gözümde sen,
Öyle saf, öyle berrak, öyle serin!
Hani sonbaharda gözyaşıdır göklerin!
Sevinçler kadar engin ve hüzünler kadar derin!
Bir yađmurdun gözümde sen...

Kardelendin göğsümde sen,
Kardan sonra gelen ve kar gibi güzel...
'Karla da gel, karsız da, öncesinde de gel!
Gel iyisi mi gitme hiç, hep göğsümde kal! '
Kardelendin göğsümde sen...

Bir ezgiydin gönlümde sen,
Elif örgülü, Elif kokulu,
Elif türkülü, Elif kokulu,
Ve bir Kafkas yeli kadar coşkulu
Bir ezgiydin gönlümde sen...

...

22.01.2007-16.06.2010

Reşit Akdağ

Açma Diyor

Hayal olsun kuruyorum, o parasız!
Meğer yürek olmaz imiş yarasız...
Ama cana can katıyor karakız!
Bir densiz çıkıyor, 'saçma' diyor..

Baraj olsun doluyor gönlümün gölü...
Nedir bilir misin bu halin yolu?
Açıp kapakları sulamak gülü! ! !
Tam zamanı oysa, 'açma' diyor

Hep sahteler, maskeler, yalanlar...
Bu taraf efendiler, gerisi 'ulan'lar...
Konuşan kara cahil, susuyor bilenler..
Bir su buldum, içiyorum, 'içme' diyor..

Smyrna, 2.1.1995

Reşit Akdağ

Adam Ođlu Kürşad

Kendimi takdimimdir...
Ben... Adam ođlu Kürşad!
39 basamağını çıktığım bir merdiveninden hayatın
Kaybettiđim kendimi ilanım
Ve malumu ilamımdır...

Kim diye biliyorsanız beni,
İşte o ben değilim...
Ama ben işte, "kim bu? " diye hayret ettiğiniz kişiyim...
Bana ne olduğu değil
"Bundan size ne" olduđudur önemli artık,
Ne isem neyim,
Size ne?

Bir tutam sükût,
Bir tutam...
Bir tutam yalnızlık, o herkesin ürktüğu...
Tükürün ve geçin izlerimden,
Bana çıkmaz o izler...
Bir ben var bende evet,
Gerçek beni gizler...
Kime ne ki kimim ben?

Yine sözler çıkacak dilinizden zehir zemberek
Hedefi olacağım en saldırgan dil oklarınızın
Benim için yaptıklarınızı anlatacaksınız uzun uzun
Nankör olacađım,
Minnetsiz,
Eyvallahsız,
Kötü ve anlayışsız olacağım...
Konuşun evet!
Sizin konuşmanız iyidir susmanızdan
Benimse susmamdır en hararetli konuşmam...
Ki ben artık sadece bende ki benle konuşacağım...

Size ne ki kimim ben?
Söyleyin, nedir diyeti bana verdiklerinizin?
Canım mı?
Nerdeyse bulun alın!
Sadece duymayın sesimi...
Duymuş gibi yapmayın...
Ben artık kendime hicret ettim...
Sessizce... Sessizliğe...
Giden kişi bendim...
Size ne benden?
Kime ne ki kimdim ben?

30.10.2008 15:30

Reşit Akdağ

Bir çocuk sahile indi

Bir çocuk sahile indi...
Elinde misket torbası...
Kurtlar uluyordu içinde torbanın,
Titrek eliyle sıkıyordu korkularının ucunu...
Tutup boşaltmak ister gibiydi denize,
Yapamıyordu...

Yalnızdı çocuk, minicikti sahilde,
Çelimsizdi, güçsüz ve kararsız...
Her bir yandan kuşatılmış gibi çaresiz...
Umudunu torbadaki eline bağlayıp
Açtı torbayı, misketleri denize savurdu,
Bütün ürkekliği ve zayıflığıyla denize baktı sonra,
Korkuyordu...

Boş torbayı -hâlâ- sıkan eline baktı,
Allah'ım, eli ne kadar sıcaktı!
Kurtlar uluyor muydu içinde?
İçinde torbanın, içinde çocuğun?
Zayıf ve çelimsiz çocuk,
Ürkek ve titrek yüreğiyle ne kadar sıcaktı!
Şimdi ne şimşek çakacak,
Ne yağmur yağacaktı...
Bilmiyordu...

Sahile indi çocuk,

Kendinden büyük hüznü ile...
Hüznü korkularından da büyüktü,
Ama hüznün ona yükü...
Hoyratça boşalttı denize,
Korkuları onu büyüttü...
O artık bir büyüktü!
Töresiz kurtlar uluyordu içinde!
"Allah'ım, ağlayamamak ne acı! "
Hiç ağlamadı...
Ağlayamadı...

Bir büyük sahile indi,
"Ver" dedi "hüznümü geri,
"Hüznümü seviyorum..."
Korkuları çok büyüktü...
Deniz daha da büyük...
Hüznün denize yük,
Zaten kıyısındaydı emanet,
Uzansa tutacak kadar...
"Al" dedi, "Alsana! "

Sahile kadar inen insan,
Hüznünü alamadı...
Kurtlar uludu hep içinde,
Ürkek bir ceylan kadar masumdu
Ve bir martı kadar suçlu...

Uzansa tutacaktı, yakındı,

Elini verse alacak kadar...

"Al" dedi deniz, "Alsana! "...

Alamazdı...

O artık başkasının hüznü idi...

Alamadı...

16.8.2008

Reşit Akdağ

Bizim Dağlar

Sen bilmezsin bizim dağları!
Bembeyaz, apak, soğuk mu soğuk kar'ısı vardır...
Kırmızı, yeşil, mavi, beyaz,
İlle de dallarda sarısı vardır...

Bir değil, üç değil, her yer dağdır dağ!
Zirveleri siste ve yapayalnızdır...
Görenler demiş ki sisin içi mor,
Mor çiçeklerden baş'ısı vardır...

Bahar gelince sen gidemezsin,
Yazı görünce ayrılamazsın,
Hele güzünde ayılamazsın,
Üşüttükçe ısıtan kış'ısı vardır...

Sen bilmezsin bizim dağları,
Hiç görmeden aşığı, arısı vardır!
Hasretle kavrulup içten ağlarlar!
Biricik çaresi, yarısı vardır!

Sen bilmezsin bizim dağları,
Mor bulutlar içinde baş'ısı vardır!
Şuyu da duru ha, sarıdır rengi,
Üşüttükçe ısıtan kış'ısı vardır...
Aşığı çoktur, hasretten bitap,
Şükür ki onların yarısı vardır...

26.1.2010 Salı, D2 Ordu

Reşit Akdağ

Boşuna

Göğsümdeki boşlukta ne hortumlar dönmekte...
Hava gibi, su gibi, aş gibi ihtiyaçtın sen!
Bende muradın diye kollarını açtın sen!
Kaleyi talan edip uzaklara kaçtın sen!
Göğsümdeki boşlukta ne hortumlar dönmekte...

Sağdan soldan topladığım üç – beş tahta elimde...
Sanırlar ki, "bir aç kurda, hazır halde yemim,
Koca okyanuslarda kıyıya vurdu gemim,
Yanlış bir limanda heba oldu gizemim..."
Sağdan soldan topladığım üç – beş tahta elimde...

Bu yaş gözde, gidene ağlayış değil!
Neyi büyük dünyanın? Bir faniye az gelir...
Her mevsim de benimdir, deme bana yaz gelir...
Eğrilikler belki de çarpa çarpa düzelir...
Bu yaş gözde, gidene ağlayış değil!

Koku, bu hoş koku, vardı neden almadım?
Burun dönmüş, dilim dönmüş, kafa dönmüş, göz dönmüş....
Yön ise bu yönmüş, meğer dilde söz dönmüş...
Döner ise dönsün be, ne güzel ki tez dönmüş...
Koku, bu hoş koku, vardı neden almadım?

1994

Reşit Akdağ

Can

Kör mermiler uçuşur, bomba düşer, kan düşer,
Sanırlar ki Erzurum, Ağrı, Şırnak, Van düşer,
Düşenler yüreğimdir, her düşenle can düşer,
Beni tanımadın sen, tanıyacak an düşer...

Yılda bir kez anmakla teselli bulur muyum?
Haddini aşan cüce, ben seni solur muyum?

Ben "ah" desem, hür dünya (!) "hümanizma, barış" der,
Bu ne biçim insanlık? "Alçaklıkta yarış" der,
Az doğrulsam, "dur, otur, sen kendinle vuruş" der,
Tezgâha kurulur da, "gücün varsa karış" der...

Ben mi çok geriledim, yoksa nasıl dururum?
Oynuyorlar milletle, ben ondan kudururum.

Vatan bir kızıl toprak, Türkiye bir kabristan
Şehitlerde tek libas, hepsinde kanlı fistan,
Her ferdinden bir örnek, minicik bir Türkistan,
Taze gelin, toy çocuk, çıkamaz oldu yastan...

Medeniyet bu mu ki, istemem, uzak olsun,
Gülersem darıl bana, tek sözün yazık olsun...

Hele düşünseniz bir, erler niye düşüyor?
Katı kalpler hissizdir, kükreyene şaşıyor...
Biz sıcakta zevkleyken nice yetim üşüyor...
Tehdit değil, ikazdır, gayrı sabır taşıyor...

Mazlumluk bu olamaz, zalime rızadır bu,
Erkeği sildi geçti, doğmadık kızadır bu...

Anarşi, şiddet, terör, lügatimde yoktular,
Nereden ulaştılar, hangi yerden soktular?
Bulaştılar töreme, yüreğimi yaktılar...
Yiten canlar son anda bana nasıl baktılar...

Unutmadım, yapamam, aslıma çeker yanım!
Ağlamak neyi çözdü, dayan oğul, Ay Hanım...

Ah dalgalar çarpıyor kalbimde duvarlara,
Görünce Mehmed'imi düşen buzlu karlara,
Ufkumda bakıyorum o masum nazarlara,
İlacı ne edeyim, ilaçla azar yara...

Hatırayı yaşatmak! Desene haller yaman,
Onlar anı olamaz, oldu mu yoksa, aman!

Reşit Akdağ

Daha Değil

Dakikalar damlıyordu saatlerden,
Kan gibi, kırmızı, koyu, sıcak...
Zaman, eğreti fırça darbesi gibiydi,
Tuvalde belli belirsiz, azıcık etki işte!
Üstüne sünger çekseniz belirecek o zaman!
Beyazsa süngerdeki renk, ben kirliyim diyecek...
Unutmak da olmaz, olmuş ya bir kere...

...
Ah, acı bu yara, bu yara -ah- yaman,
Rengârenk bezenmeli, süslenmeli zaman...
Süslenmeli zaman...

...
Atılmaz namlunun ateşine, düşmez yere,
Yaşanacaklar var, diyecek...

...
Belki ufku kavanoz dibiydi...
Bu dert, saatlerden kan sızar geceleri,
Bu dert bitene dek beni yiyecek,
İçime tıkayacak söylenmemiş heceleri...

...
Bu dert bana az diyecek,
Doğrulacak dokuz şiddetinde,
Berrak ufku bulacak,
Zaferi haykırarak hiddetinde...

1993

Reşit Akdağ

Ellerimde Umutlar

Ellerimde umutlar, yumur-çakır, buruşuk..
Darmadağın saçlarım, seyrek, cansız, karışık...
Buğu kaplı gözlerim, derinlere alışık...
Ah biraz ışık, azıcık ışık, pencereden içeri...
Loş olsun yeter, aydınlığa elveda,
Eşe-dosta, yârene, malâ-mülke elveda,
Dünü unuttuk gayrı, yarına da veda...
Yalnızlık ve ben, nihayet beraberiz...

Suda yazı idi geçmişim, birdenbire silindi,
Küçücük bir çocuğun ağlayışı gibi dindi/Kafamdaki fırtına...
Sessizliğin kucağında çaresiz bir zavallıyım,
Ama öylesine huzurlu, öylesine dolu, öylesine hacimsiz
Ve dışa açılan bir tek kapısı olmayan...

Kimseyle hesabım yok, olmasın artık, istemem...
Uzak olsun yakınlar, yakın olsun uzaklar,
Ben ve yalnızlığım, bütün hatalarımla, bütün hatlarımla
Ve kalbimdeki o acıyla geçmişe dair,
Kendi hesabımı tutmanın zamanı geldi çoktan diyerek
Çekiliyorum o değerli sofranızdan.
Şadece anmayın adımı, varlığımı anmayın,
Beni konuşmayın, ben yaşadım sanmayın...

2001

Reşit Akdağ

Geceydi

Geceydi...
Işıl ışıldı şehir...
İnsanlar vardı her çeşit yerlerde; evler, arabalar, sokaklar...
Küçükler, büyükler, yaşlılar vardı, kadınlar ve erkekler...
Ve onlar da vardı...

Her bir yana gidiyordu yollar, yollarda insanlar...
Karanlık evler vardı, aydınlık olanlar...
Kahkahayla gülen ve sessizce ağlayanlar...
Serin bir rüzgâr sonra, yıldızlı gök, karşıda deniz...
Ve biz de vardık...

Cankurtaran sürücüleri vardı sarhoş, ümitleri taşıyan,
Sıska babalar vardı, kâğıt yumaklarını sarmalayan,
Yiğit analar vardı göz nurunu kuruşa çeviren,
Pahalı içkiler vardı deryalar gibi,
Ve ucuz mezeler vardı konuşan...

Artık yazılar bile değişmişti loş sokakların duvarlarında,
Gece değildi fırçalarla boyaların dans zamanı.
Güpegündüz yazılıyordu sev-genç yazıları,
Güpegündüz boğazlıyordu nineleri torunlar,
Evladına dövülen anneler vardı...

Dilek tutulmuyordu yıldız kaymayınca, yıldız kaymıyordu geceler boyu,
Bilek tutulmuyordu ürkek kurşunların önüne,
Yağmurda ölüyordu bir militan, sonra ağıtlar, sonra şarkılar adına,
Erkek erkeğe benzemiyordu, kadın kadına,
Olabilmişince hürriyet vardı...

Eve götürülen ekmekler,
Elde buruşmuş reçeteler,
Kahır türküleri kuru dudaklarda,
Kan kokusu ter sızan ellerde,
Ve kısılan gözler vardı...

Hanımlarda takı, beylerde takılar vardı,
Cunyırlarda çeşit çeşit oyuncaklar,
Memleket planları vardı mangal ateşinde,
Izgarada doğranmış yiğit etleri,
Kadehlerde kan vardı...

Geceydi, önümde uzanıyordu ışıklı şehir,
Bir yanım apartman sırasıydı, bir yanım susuz nehir,
Serin bir hava, büyük deniz ve sigara dumanı...
Kiraz ağaçları sıra sıra, uçurtmalar dallarında,
Ve mengeneler vardı...

Biz vardık gecenin uyku kucağında,
Ninnisiz uyuyabiliyorduk, bu güzeldi, çok güzeldi bu,
Saçımız okşanıyordu, gülüyorduk, zaten yıllardır bekleniyorduk,
Gelmiş ve uzanmıştık sere serpe,

Kilitsiz kapılar vardı...

Çobansız sürüler vardı köpeklere emanet,
Koyunlarda telaş yoktu...
Acı yoktu, gam yoktu, hüzün yoktu,
Sevinç alabildiğine çoktu,
Ve ümit de yoktu...

Geceydi aydınlık güne gebe,
Farkeden yoktu!
İbre vurmuştu en dibe,
Kimsede ses yoktu!
Ama biz hala vardık!

2002

Reşit Akdağ

Gelir

1

Halk denen beşeri durup tarasan
Hak bilen yoktur ki işe yarasan
Dost diye çağırırsan, hatta arasan
Öteden talanın dumanı gelir

O, nur havuzuna zehiri veren,
Şunlar, din adına mürtede yaren
Ve halk, zevk-ü sefa içinde iken
Köşeden düşkünün amanı gelir

Düğünde dernekte sazı çalanı
En olmadık söze katan yalanı
Sarp geçitte desteğini alanı
Zalimden de medet umanı gelir

Bu bir savaş, savaş bu, olsa olsa
Hayat mı? Heyhat, yaşıyoruz oysa
Ninemin lafı ahir zaman buysa
Başak yele, ele samanı gelir

2

Bu devran sallanır, devrilir bir gün
Taş toprağa, toprak dağa sarılır
Sevinsin güller, gonca gonca gülsün
Hain bakan gözü, yumanı gelir

Dünyalar yık sen, yeni dünyalar kur
Yetim-garip deme, silleni savur
Dönüşün yönü de yorulur, durur
Namertten de daha, yamanı gelir

Gün olur, son cemre düşer kâğıda
Görülür yiğidim, mağrur, kapıda
Toy olur, düğün olur, bir çırpıda
O kutlu doğumun zamanı gelir

1993

Reşit Akdağ

Gitme!

Gölüne kavuşan bülbül gibi
Çıkar can bedenden...
Ayın ışıltısı düşer yitik gözlere,
Buz kesemez ölü vücut,
Tek damla kana özenen kırmızı kalem mürekkebi olur bir ad,
Düşer yaz bozlara...
Bir şeyler söyler sesi, al gibi, gül gibi, kal gibi, gel gibi...

Kara çizgilerle taralı ufukta başlar -genişlemeye can atan- ak nokta,
Karalar beyaza boyanır halka halka veya çizgilerle yüzey ak olur...
Biz şafağın serin deminde
Kansız yere serilenlerden bihaber yaşasak da,
Bir yerlerde bir güzelin içli sesi nurlu delikte boğulur...

Belki bir yetimin taze saçı arasındadır bir eli,
Diğer eli (hıçkırığı bastıran) gerilmiş ağzıyla gözleri sıkar...
Gencecik gelin ki, henüz yol zorunda, bağı yanık, yaralı,
Gün ki gelir hani, büyük olur çocuk, yiğit olur,
Haykırır baba çağırın sesi,
Putları yıkar...

1993

Reşit Akdağ

Gül ve Bahçivan

Hesabı kapamak de, olur mu, olmaz güzel,
Bir bardak suyla de, bir kova dolmaz güzel,
Aşığın sağlığında gonca gül solmaz güzel,

De ki onlara: "Alan aldı, veren verdi."

Nice kırıldı de, em onu almaz güzel,
Yüce divan var de, edene kalmaz güzel,
Gönül bir bahçivandır, gülünü salmaz güzel,

De ki onlara: "Olan oldu, deren derdi."

1992

Reşit Akdağ

Güz

Severim sonbaharları,
Rengârenk yapraklarla örtülür toprak,
Ağaçlar yalnızlaşır,
Aniden boşalır yağmur,
Olmadık yerde boşalır insanlar,
Dillenir çinko çatılar,
Yanık türküler dökülür dillerden,
Umursamadan,
Aldırmadan başkalarına,
Bakışlara, yüzlere,
Yay gibi boşalır,
Yaprak döken ağaçlar gibi...

Severim sonbaharları...
Baharın sonudur, sonun baharı...
Gündür, düzdür,
Gündüzdür, güzdür,
Ama bahardır...
Baharın sonu, sonun baharı,
İnsanlar yalnızlaşır...

Yapraklar gibi dökülür sözler,
Kimseye değil, kimse için değil,
Aldırmadan, umursamadan,
Yay gibi boşalır insan,
Yalnızlaşır,
Gök gibi büyür dünya,
Yıldızlaşır...

Gündür, gündüzdür,
Bahar gündür, şimdi güzdür,
Ama güz bahardır,
Baharda huzur vardır,
Güzde bahar vardır.

2002

Reşit Akdağ

Hainlere

Sesimi duymadın, ama ben sesini duydum...
Sen beni bilemedin, artık kafama koydum.
Hani titremiştin bir vakit, işte ben oyduum!
Karar alındı be sus! Bu durum düzelecek!

Sabır; taşlı bir yoldu, sarptı, yalçındı, dikti,
Sabır yorardı hem, çileydi, dertti, bildikti.
Erken mi? Ne erkeni, belki biraz gecikti,
Yola çıkıldı be sus! Bu bayrak süzülecek!

Çaresiz, kanatsızdın, eve aldık, besledik.
Rahat edesin dedik, biz bizi kafesledik.
İhaneti söyledin, sazı biz nefesledik.
Eğlence bitti be sus! Bu karar yazılacak!

Reşit Akdağ

Hayran Bakışlı Seyirci

Umutlar, karaya vurur...
Ve onlar, balıkların hayatıdır...
Mutluluklar... Güya kavurur...
Ki onlar, kaya kadar katıdır!
Bulutlar, rüzgâr, ağaç yaprakları uçuşan;
Özgür olan sizsiniz, başına buyruk, delikanlı, savruk!
Ben sizin, hayran bakışlı seyircinizim sırf...
Özenirsem yanlış olur sizden birilerine,
Çünkü ben nedir bilirim mağlup...
Ve bitmek üzere süre...
Telaşlı bile değilim!
Ama öyle misiniz siz? Savuruyorsunuz umursamadan...
Ama ben, savruluyor olanım işte!
Bu yüzden derdini unutan dert küpüyüm ben...
Ben sizin hayran bakışlı seyircinizim sırf...

1998

Reşit Akdağ

Hazanda Bildim Seni

Kocaman adam oldum, oldum değil mi ana?
Küçücük çocuğum, gözünde küçüğüm ama!
Mevsimler hazan oldu, vakit erdi akşama,
Kimin başı yükselmiş anasından göğe hey?
Kimin gönlü yaslanmış ondan öte dağa hey?

Sen nedense içimde capcanlı sızısın hep,
Sen bahçemde gül için bülbülün sazısın hep,
İstersem güz olursun, dilersem yazısın hep,
O var ise dirilir, şenlenir be doğa hey,
Kim gelmiş ondan başka çoraklaşmış bağa hey?

Hazanı sever oldum, hüznle sarmaş dolaş...
Keder değil bu ana, hüznünden hazana aş...
Kalbim küçüldü artık, eğiliyor işte baş!
Beni gönderin, onun yaşadığı çağa hey!
İçim alevlendi benim, döndü çırağa hey...

2 Nisan 2007

Reşit Akdağ

K a r a n l ı k

Yalpalayış, yalpalayış, hep bu yalpalayış,
El etek öpmeler, eğilip kemik yalayış,
Kış günü tuhaf güneş, yaz gelince karakış!
Ben ki hataların yarenliğinde yakarış,
Ki ben çukurların doldurarı olmuşum...

Bir söylemiş, hep dinlemiş ve hiç duymamışım,
Dikenli otu tutmuş, sanmışım ney kamışım,
Durmaksızın üflemiş, üflemiş susamışım,
Kuru ekmek, tuz ve su olmalıyken tüm aşım,
Ki ben boş söylemlerin daldırarı olmuşum...

Düşerken "baş"ak benim, bakmadan gerisine,
"Baş"lık ki ne latif, uyuz keçi sürüsüne!
Geldiğim de ne yol ya, erseydi yarısına,
Ben ki sonların "baş" seçilmişim darısına,
Ki ben günahların en saldırarı olmuşum...

Sitemleri yollayın, şükür olsun param yok!
Derime ellemeyin, ellenecek yaram yok!
Bak üstüme gelmeyin, sabır ile aram yok!
Ben ki sessiz demdeyim, soluğum yok, nâram yok,
Ki ben cenazesinin kaldırarı olmuşum...

1994

Reşit Akdağ

Kimim Ben?

Fikir deryasının ıpissız bir çölüyüm,
Bütün adımlarım düğümlenir niçin'de..
Yaşayan bir ölüyüm
Bir kefen bir post içinde...

Çıkmaz sokaklarda adımım
Meçhul! Ne yakında, ne Çin'de..
Ben bir yalnız adamım
Bunca can dost içinde...

Dolar da boşalır, dinmez gözyaşım,
Ne acıdır anlarsınız, bir damlacık için de...
Uslanmaz asi değilim ben,
Bütün gerçek benliğimin hiç'inde..

1992

Reşit Akdağ

Kurtlar Puslu Havayı Sever

Pusa dönmüş aylı - güneşli günler,
Bir laf var, tıkanmış, kalmış genizde...
Kocaman gemiyken atlas denizde,
Görmek ne acı! Ölmekte al güller!
Zonkluyor kafam... düşünüyorum...

Yaşamak çok para, ölmekse ucuz!
Hüznün adı yok bu gamlı hazanda...
Yazan da yok ve düzeni bozan da...
Danalar deli, kurt esir, it uyuz....
An be an dertlerle kuşanıyorum...

Gidiş tersine, uyuz keçi başta,
Serbest çöplüklerin üzerindeyiz...
En pis yerindeyiz, en derindeyiz ...
Yerleşmek mi? Göçebelik revaçta,
Ne varsa toplamış, taşıyorum...

Kalp kirli, vücut naçar, kör ve lâlim
Eğilmez baş, çelik kaşlar nerede?
Derya aşan boğulur mu derede?
Yanlış bu gidiş, böyle sürmez halim,
Diyen bensem, neden..... eşiniyorum?

Ah bilirim itin sindiği ini,
Hakikati bilirim, kaldırıyorum...
Koluna girer, yoksa buldururum...
Sorar dururum, nerde Kürşad nesli?
Ah bilirim de...Hep üşeniyorum...

Yüzlerce yol yok, yol bu işte, açık!
Merhamet, dua ve şükür, yola çık!
Çık ki kesilsin, son bulsun hıçkırık...
Korkular dev, umutlarım ufacık,
Bitmedim! Diyerek aşınıyorum...

2001

Reşit Akdağ

Küçücük Bir Çocuk Gibi

Oğlum! Demişti babam, sesi nem dolmuştu o an,
Telefonda sanki sıcaklığı da vardı...
Sonra defalarca yaşadım o sesi...
Hala duyuyorum en olmaz yerlerde,
Gittiğinden beri,
Rüyalarım ıslanıyor, kalbim ağrıyor, dişlerimi sıkıyorum...
Tek bir ana bile hükmedememek ne acı!
Hani zaman derdiniz bunun da ilacı?
Zaman! Zaman değil, sadece tek bir an!
Tek bir an için geri getirin babamı!
Sadece sarılayım küçücük bir çocuk gibi...

Oğlum! Der anam, sesi nem dolarak hep,
Telefonda sanki sıcaklığı vardır...
Sonra defalarca yaşayacağımı bilirim o sesi,
Duyacağımı en olmaz yerlerde...
Eğer giderse benden önce,
Rüyalarım ıslanacak, kalbim ağrıyacak, dişlerimi sıkacağım...
Tek bir ana hükmetmeye kilitlenecek acı,
Hani zamandı diyeceğim bunun ilacı?
Zaman! Zaman değil, sadece tek bir an
Tek bir an için diyeceğim, geri getirin anamı!
Sadece sarılayım küçücük bir çocuk gibi...

Baba! Diyor oğlum kızım,
Telefonda sanki sesimle ısınıyorlar...
Sonra defalarca hatırlıyorlar sesimi,
Duyuyorlar en olmaz yerlerde...
Eğer gidersem onlardan önce,
Rüyaları ıslanacak, kalpleri ağrıyacak, dişlerini sıkacaklar, biliyorum...
Tek bir ana hükmetmek istetecek acı!
Hani zamandı diyecekler bunun ilacı?
Zaman! Zaman değil, sadece tek bir an!
Tek bir an için diyecekler, geri getirin babamızı!
Küçücük çocuklarım, sarıldığımı bilmeyecekler...

Ne de kolay kısacık anne deyip istemek!
Düşünmek zorken hem ve hissetmek imkânsız!
An kadar yakinken hem, zaman kadar genişken,
Söylesene anne, anne söylesene!
Neden tek bir an için ve sadece senin için,
Sadece senin için yorulamam ben?
Neden şimdi eserim, şimdi eserim de ben,
Neden senden uzakta, senden uzakta ben,
Uzaktayken senden ben,
Zaman kadar uzakta,
Tek bir ana hükmedip, durulamam ben?
Neden küçücük bir çocuk gibi,
Küçücük bir çocuk gibi sarılamam sana ben?

2.4.2007 Ordu

Reşit Akdağ

M e z a r T a c ı

“Uyuduğun zaman ölümü yastık yap, kalkınca da onu göz önünde bil.” Veysel Karani

Ölüler dertleşirdi, aksaydı, gözyaşıyla,
Söz dese, söz anlasa, belki mezar taşıyla...

Kale olsa, sur olsa, duvar olsa bükük taş,
Böyle uzak mı düşer, candan içre can sırdaş?

Köhne yol üstünde hey eğreti mezar taşı!
Boynun ondan mı eğri, gölge etmişsin başı?

Sen ki, altta upuzun o yatanı tanırsın,
Nasıl hâlâ mağrursun, bir gün düşmem sanırsın?

O faniyle yalnızken kükresen kalkıp şaha,
Kim geçer ki bu yoldan, atıversin kahkaha!

Toprağından toz kaldır, hele iyice yerleş!
Madem zafer tuğusun, halefinle bir dertleş!

Vaktiyle bir ustaydı ayak dibinde yatan,
Mermerlere nakşedip, mezarlara taş yapan...

Gitti nice insan, kimi avam, kimi paşa,
Düşün lâkin ne oldu, dikilen onca taşa?

Tıpkı şu beşer gibi durmadan yarıştılar,
Geldi unutulana, toz-toprağa karıştılar...

Oysa durmalıydılar mezarların önünde,
Okur diye Fatiha, yolcular gördüğünde...

Gölge etmek boşuna, hele dikil koca taş!
Ya kendini belli et, ya da değişsin mizaç!

Halbuki sen, zafer bile kazanmış değilsin!
Kendin ol, acıyla bak, herkes ölümü bilsin!

Günü gelince herkes, bil ki düşer toprağa,
O'nun iradesidir değen, dağ, taş ve tuğa...

1992

Reşit Akdağ

Mor Buzlar

Mor bulutlar ülkesinde bir kurt uludu
En yalçın kayasından yukarı kaldırıp başını
-Yelesi boynu ne de kalındı pusun içinde-
Buz mavisi ve kalın bir kolye gibi parıldadı yelesi
Hiç üşümemişti buz içindeyken kürkü
Sakindi güçlü adımlarla aheste yürürken kayaya
Başını kaldırırken yavaş yavaş ve kendinden emin
Ne söyleyeceğini kararlaştırmış gibi çıktı sesi
Anlattı, anlattı uzun uzun
Yankılar buldu gökyüzünden
Karşı kayalardan, daha aşağıdaki, henüz küçükler
Sonra gözlerini kapadı birkaç an
Başı ve boynunu salladı azıcık
Ön ve arka ayaklarını sırasıyla değiştirerek geri döndü
Kayadan aşağı tekrar dağa yürüdü
Arkasına bir daha bakmadan yürüdü
Yürürken etrafını buzdan bir sis bürüdü
Görünmez oldu kurt
Son türküsüyle bitirmiş gibi zamanını
Çekilirken yerinden
Älem sessizliğe daldı derinden
Kimsede çit kadar ses olmamıştı
"Vazgeç bu sevdadan, sesin dünya, dünya senin olsun" demişlerdi
Kurt almamıştı
Şimdi dünya da, sevda da ortadaydı
Dünya vatan değildi ama yurt olmuş dediler sevdaya
Şimdi de kurt kalmamıştı...
Kurt yurtsuz olamazdı ama yurt kurtsuz olabiliyordu
Sevda yurdu aldı
Sis kurdu
Kurt mor buzlar içinde kaldı
Sevda dünyada durdu
Sevda herkesindi, kurt sevdanın
Araya dünya girdi

.
. .

16.04.2009

Reşit Akdağ

N e r e d e n B i l e c e k s i n ?

Nereden bileceksin parlak gözlerinde yaşattıklarımı?
Yaralı, ufacık ve ıslak bir serçe yavrusunun,
Kısık kesik seslenişindeki iç titreten ürkeklik
Ve titreyen iç nedir...bilirim...

Sen -ama- nereden bileceksin...
Sırf mutlu olsun...gülsün diye gülüm..
Gülerim...sağdan soldan laf açarım..
Ve derdim gülüm, değil kazaklık, erkeklik...

...
Tanımayan hâlâ canını, canın bensem, sensin,
Ben, sen olamadımsa da ey insan, sen bensin!

...
Kadrini bilemediğim gülsen sen...bu ilk!bu son!
Ama sen de biraz bülbülsün artık..uç...dilediğin dala kon!

Reşit Akdağ

Ne desem sana şimdi çocuk?

Dalgalı denizlerin sağanağı çocuk,
Gri çizgiler gibi düşmekte sin denize...
* * * * *

“Ne güzel yağmurlu bir gün bu! /O renkli kemerden de çıkabilir semada...”

Balıkçılar için iyi olabilir, âşıklar için de
Sadece şairler sevemez bu durumu
Hüzün nedir bilir onlar
Âşıklar (!) bilmez
Balıklar görür, balıkçılar bilmez
Balçık kaplandığını denizin
Ele alınmaz, göze sürülmez
Sadece dalgalı bir denizdir biraz
Yağmur yağıyordu ılık ılık
Belki o kemerden de çıkmıştır gökte renkli
Dalgalı denizlerin sağanağı çocuk
Gri çizgiler gibi düşmekte sin denize
* * * * *

Denizin suyu hepten sen misin bilmem
Sorsalar düş müsün düşmüş müsün bilmem
En derindeki damla kadar soluksuzsun
Ama bir dağlıdan daha mağrur
Anladım senin yokluğun başka
Yokluğun kutlu
Yalnızlığın sır
Yalnızken mutlu
Düşünmeyi bıraktın mı kendini bırakmadan hemen önce
Öyle aktın ki sağanak gibi
Denizin suyu hepten sen misin bilmem
Sorsalar düş müsün, düşer misin bilmem
* * * * *

Ne desem sana şimdi, deniz mi?
Yağmur mu, damla mı, su mu çocuk?
Duru değilsin ya, grisin üstelik
Ne desem sana, adın ne olsa senin?
Bir adın var mıydı?
Bir adın yok muydu?
Düşünmeyi bıraktığından beri düşüyorsun
Fakat neden üşüyorsun?
Adın ne olsun senin? Ne diye çağırayım seni?
Çağırısam da gelsen, kalsan biraz?
Dalgalı denizlerin sağanağı olduğundan beri
O sığınağı görünmez ettin
Nereye sığdırdın büyük denizi?
Ne desem sana şimdi, deniz mi?
Yağmur mu, damla mı, su mu çocuk?
* * * * *

Dalgalı denizlerin sağanağı çocuk
Gri çizgiler gibi düşmekte sin denize
Denizin suyu hepten sen misin bilmem
Sorsalar düşer misin bilmem
Ne desem sana şimdi, deniz mi?
Yağmur mu, damla mı, su mu çocuk?

6.8.09 16:20

Reşit Akdağ

Ne?

Davalar -hani- zordu,
Sıcaktı, her yanı kordu,
Heyhat hayat beni yordu,
Gidiyorum, diyemedim....

Yalan ta edildi yazık!
Riya yiğide azık!
Emdiği süt mü bozuk?
Olamaz ki diyemedim....

Derman nerde bulsam onu?
Soruştursam eni konu.
Başı tutsam kopar sonu!
Böyle olmaz diyemedim...

Biri dedim bini vurdu,
İnsan eti yeniyordu,
Hepsi birden biniyordu,
Yeter artık diyemedim...

2003

Reşit Akdağ

Neyim ve Ne Değilim

Sevdasında değilim gülüm.
İçimi taşıranlar bitecekse bir gün,
Giderken götüremezsem,
Beyhude ise onlarla oyalanış,
Zaten olmamışlardır hiç!
Ağır değiller, âit de değil.
Öyleyse benim değil!
Kucaklayamam!

Sevdasında değilim gülüm,
Gerçeğindeyim...
Dikeninde değilim gülüm,
Çiçeğindeyim...
Giderken kalanın uzağındayım...
Bu laflar "laf" değil gülüm...

Mutluluk, huzur, sevinç nedir?
Yenmek nedir, yenilmek nedir
Kendinle mücadelen muamma ise hâlâ?
Ayakta kalmak kendini alt etmektir!
Acziyet sırf O'nadır ve katık;
Tuz, su ve kuru ekmektir...
Ve bir mezar taşıdır işte, boynu bükük, yatık....

Reşit Akdağ

O l s u n !

Farklı çalıyor o bildik enstrüman;
Ses farklı, melodi yabancı, sözler tanıdık değil....
Belki yalan da hem, hem de anlaşılmaz bir beste!
Ne gam! ! !
Bırak olsun....

Taahhütler! Ahdler! Gülücükler, evet gülücükler;
Sıcak bazen, bazen serin gülücükler,
Ve eller işte,
Ve gözler işte/Vardılar/Şimdi yoklar!
Olsun....

Ufukta dizersiniz olmayan umulanı,
Bir tablodur onlar, onlar atidir...
Onlar için koşarsınız atiye,
Dökerek bilmeden bugün'ü yere.
Olsun...

'Aşına yüzlere yabancılaşmak' yabancı olmamaya başlar,
Olmadık yerde çatılmaya başlarken kaşlar...
Ve korun üstüne söndürerek akar yaşlar...
Üst üste olmaya başkaldırırsa taşlar,
Bırak, olsun....

Olsun...Oldurmamak elde değil...
Öyleyse gam değil! ! !
Belki yalan, belki anlaşılmaz bir beste bu,
Ama çalıyor inadına en sessiz yerlerde....
Olsun.

Bir tablodur onlar, onlar atidir,
Bazen sıcak, bazen serin gülücükler...
Vardılar/Şimdi yoklar/Buz tuttular.
Hisler dondu, en sağlam bağ koptu işte/Kopsun;
Bırak oldu mu, bırak....Olsun....

Reşit Akdağ

Ölüm

Geçtiler niceleri, niceleri geçtiler...
Ölüm seçti niceleri, niceleri seçtiler...
Kimi hepti, kimi vasat, kimileri hiçtiler...
Sonunda sıra olup dizi dizi geçtiler,
Ölüm denen hakikatten birer birer içtiler...
 Birer birer içtiler,
 Yudum yudum içtiler,
 Arzu ile içtiler,
 Zorla, zorla içtiler,
 Ama hepsi içtiler....

1993

Reşit Akdağ

Perde

Uzaniş/Tepede bir yere...
Dağılış/Her yere....
Denemeler sürerken kere kere,
Kopup düşmeler, savrulmalar...
Başka mekanlarda hayal meyal
Yaşanılan şeyler de var...

Ama böyle sürmez bu hâl!

Tekrar yola, tekrar kenara,
Bitti bitecek bilinmez süre...
Son kez yankılanıp bu kez zafer haykıran nara,
Belki de vakit kalmadan.....kapanacak perde....

1993

Reşit Akdağ

Seni

Sakin günde gördün denizi,
Büyük, uysal, ürkütücü ve gizemliydi...
Nasıl yaklaştın kıyısına,
İyi ki geldin,
Beni uyandırdın,
Yaban gülüm...

Ters yüz edildi sanki zihnim,
Duydum, doyamadım...
Baktım, geçemedim...
Tatlı bir mordu işte!
Hani "Sevmek de ne?" derdim...
Yalan, gülüm...

Her şeyi yeniden aldım hesaba.
Sonra yırttım defterini hayatın,
Şimdi hakkını vermek için anın
Elimle uzattım dönen zamanı,
Yani gönlümü verdim...
Gülen gülüm...

Kırıldı mahzenin büyük kilidi,
Apansız açıldı kapalı kapı,
Rengarenk oldu o kaba yapı,
Med oldu, karşıya aktım...
Ben seni sevdim....
Seni gülüm...

2000

Reşit Akdağ

Serap

Bazen bana da öyle gelirdi,
Seni bulma zamanım, sarı bulutların geldiği gündü...
Kimseler bilmezdi, turnalar söylerdi...

Seni tanımazdım, ama iyi bilirdim...
Sen bana gelmezdin belki ama
Sarı bulutlarla, ben gelirdim...

O vakitler bambaşka hayatımla
Mutsuzdum, zaman varken ve yokken sen,
Tutunmakta zorlandığım ihtiyatımla!

İşte bu garip karaca, yine de beklerdim...
Boş mu boş bir hayaldi benimki,
Ama hayalleri severdim...

O günü hatırlar mısınız,
İçimdeki dağınıklığın yok olduğu günü?
Hani mor gökyüzünde sarı bulutlarımızın..

Çimdiğim acıtmasa inanmazdım,
Bütün her şeye bir kez daha baktım,
Bir çift el zamandan dakikalar sağıyordu...
Soğuk, dumanlı, yaş idi hava, tamam,
Ama sarı yağmurlar yağıyordu!

1992/2017

Reşit Akdağ

Sıkılıyor Boğazı Kelimelerin

Sıkılıyor boğazı kelimelerin,
Harf olsun çıkamıyor boşluğa...
Böyle değildim ben! Ben konuşan adam,
Konuşkan adam ben, ben durmaksızın, koşarcasına,
Susarcasına, coşarcasına,
Koca bir dünyayı kafatasına
Sokarcasına çağlayan adam...
Tıkanmış bir lavabo gibi doluyorum artık....

Sıkılıyor boğazı kelimelerin,
Sadece sessizlik dışı taşan,
Ama savrulup duruyor ne varsa içerde,
Her şey ve her nesne,
Duvardan duvara, tavandan yere,
Çarpa çarpa ufalanıyor...
Ne zor durulmuşlular oysa...
Ne zor kurulmuşlular oysa...

Sıkılıyor boğazı kelimelerin...
Nefessiz kaldıkça morarıyorlar...
Sessiz sessiz yakarıyorlar,
Son bir ah! demek için,
Son bir af! demek için
Son bir laf demek için,
Çırpınıyorlar ve sonra...
Yağlı bir bezden çekilen dikenli tel gibi çıkıyor can....

Sıkıldıkça boğazı kelimelerin,
Sen içimden çıkıyorsun can!
Ne zor kurulmuşlun oysa...
Ne zor durulmuşlun oysa...

2003

Reşit Akdağ

Sıradan İki Kişi

Sıradan iki kişiyiz biz,
Yaptıklarımız sıradan...
Herkes ne ise biz de oyuz,
Konuşuruz havadan, sudan...
Zaman gelir, çok katıyız,
Taviz vermeyiz bir an!
Bazı zaman da yumuşak,
Hatta su gibiyiz...
Temiz – pis her oluğa akarak,
Onu tamamlarız biz...

Biz sıradan iki kişi,
Alelâde iki kişiyiz biz...
Bazen çarkların çarpışan dişi,
Bazen bir dişlide tek dişiz...
En çok da kavgaları bölüşürüz...
Dertler durmalı köşede,
Her kavgada yeni dertler eklenmeli,
Kaybolan SEVGİ'dir, sanmalıyız...

Aslında durup beklenmeli:
Ne olacak yitik delikanlı, gamlı kız?

Biz onlarız işte!
Sıradan iki kişi!
Gittikçe uzaklaşan sevdâdan,
Gittikçe yaşayanız bitişi...
Ortada kalakalır/savrulanlardan geri/sevdâ bu;
Bilmeden bittik biz, düşüverdik, oldu mu?

Sıradan iki kişiyiz biz...
İstediklerimizle çok yüce,
Olduğumuzla cüceyiz...
Anlaşılan daha çok mücadele edecek,
Anlaşılan çok erken düşeceğiz...

Sadece sevdâmız yeterdi,
Bizi büyük etmeye,
Başına buyruk delikanlı:
Bitsin burukluğun artık, gözü/gönlü...../eli kanlı...

1992

Reşit Akdağ

Son Çare

Başka em nasıl kâr etmezse kalp yarasında,
Senden gayrisine yasaklıdır benim....
Ve bak, bu, vazgeçmekle saldırmak arasında,
Küçücük bir işaret bekleyen adam benim....

Reşit Akdağ

Son Şarkı

İrin diyarında yeri var kirin,
Çağrı var sezilecek, gönül var, üzülecek...
Ümidumuz bitti mi? Hayır!
Düzelecek!

Düşüncenin dibi yok, düşünce derin,
Düşündükçe yüzler var, gülecek,
Bambaşka bir sabah, -ardından bu günlerin-
Bir GÜN gelecek...

Reşit Akdağ

Sona Doğru

Kemiyet denene uzak,
Keyfiyete sarılıp dermansız,
Rahat ama yenilmiş bir yolcu
Gibi gönlüm,
Hayallere dalıyordu...

Yorulan vücut değildi sadece.
Beynim nasılsa uyuşmuştu.
İplerini bir şeylerin
-Hürriyete vuslat için-
Ellerinden salıyordu...

Her şeyi şöyle itip,
Ellerin tersiyle itip,
İlgisiz olmak var ya şundan bundan,
En sakın haldeyken oysa,
Coşar gibi oluyordu...

Yeni bir sayfa numarasız,
Öncesi yanlış, sonrası meçhul...
Daha kaç satır var ki? Var mı ki?
Herhalde...
Herhalde vakit doluyordu...

2001

Reşit Akdağ

Tefekkür

Pas tuttu kafamın demir kapısı,
Örümcek ağlarıyla örüldü ufacık pencere...
Gerçek onun ücra köşesinde mahpus,
Zincir sesleriyle sakinleştim dün gece...

...
Sonra eli uzandı düşüncenin titreyerek:
"İnsan dediğin ne ki? " Dedi...
"Bir bakış, bir gövde, el ve ayaklar, he mi?
Hayvandan farkın olsa gerek."

...
Şemada mavi bahçeler yok!
Yazık ve yazık...Gölgeler çok!
Huzmelerle aydınlığı anlatmak boşuna....
Beyinde kelepçe, ruhta sıkıntı ve soğuksa dünya...

1992

Reşit Akdağ